

BİR ŞAPKA HİKÂYESİ

Şadi KOCABAŞ

Pencereyi örtmeye yeltenen dalların ve yaprakların arasında seke seke dolaşan, bundan sonra nerede durup dinleneceğine yolda karar verecek olan serçenin tatlı heyecanı, girdiği her hikâyeye yerleşip, uzun süre ordan çıkmayı beceremeyen Erdem'in dudaklarına bir tebessüm inceliğinde kondu.

Yaz sonu esintisinin tatlı serinliğiyle içeri süzülen ve perdeleri hafif hafif kımıldatan mevsimin omzuna tutunarak bahçeye, araba seslerinin yarattığı kusursuz gürültüye dalmışken bütün evi dolduran kapı ziliyle irkildi. Bir süredir göremediği Savaş'a kapıyı, özleyişin sabırsız elleriyle açtı. Karşılıklı oturdukları koltukların arasında, buğusu tüten iki çay bardağı taşıyan sehpanın yanı başındaki saksıda, sohbetin yaprakları, adı bilinen tüm renklerde açıldı.

Havadan sudan, tuttukları takımların son maçlarından; memleket meselelerinden usulca geçildikten sonra, söz gelip şiire, hikâyeye durdu. Son çıkan kitaplara, dergilerin yeni sayılarına dokunup, ardından, Savaş yazdığı son şiirini, Erdem de üzerinde çalıştığı yeni hikâyesinden bir bölümü okudu:

“Bir yaz akşamına doğru çimlere uzanmış, sürünün iştahla yemlenişini seyreden Uğur ve Haydut nasıl beceriyorlarsa şöyle bir göz ucuyla sürüdeki bilmem kaç adet koyunun sayımını yapıyorlar. İki de rahat, sakin... Haydut, zaman zaman çıkan cılız seslere karşı başını kaldırıp kulaklarını dikiyor. Otlak yemyeşil ve mesut... Az öteden duyulan, ırmağın hafifçe kabarıp alçalın şarkısı... Güneş mahmûr... Arkada, mor gömleğiyle ve sükûnet içinde bakan dağ... Bulut beyazlıkları giderek gözden kayboluyorlar... Trak-

törlerin römorklarına dolmuş, tarlalardan evlere dönmekte olan yorgun köylüler...”

Çalan cep telefonundaki eşine “tamam geliyorum” diyerek izin isteyen Savaş’ın ardından, Erdem bir süre bir şey yapmadan koltuğa yaslanıp kaldı... Kenetlenmiş iki eli ensesinde, düşünceye dalmışken, bir keşif sıçramasıyla kaldığı yerden yazmaya devam etti:

“İtişme ve koklaşmalar, Haydut’un arada bir gözdağı veren homurdanması dışında bir canlılık belirtisi fark edilmez oldu. Uğur başını göğe kaldırıp, kendine en yakın yıldızı yakaladı. Kısa bir sohbetten sonra, onu, ait olduğu boşluğa bıraktı. Siyahla koyu mavi arasında kararsız bir renkte duran gök, Erdem’in yeryüzüne:

Elif’in uğru nakışlı
Yavru balaban bakışlı
Yayla çiçeği kokuşlu
Kokar Elif Elif diye

şiiirini çağrıştıran bir şeyler fısıldadı.

Temmuz sığağına akşamla beraber çöken nem de eklenince, terden yapış yapış olmuş yüzünü yıkayıp serinlemek için ırmağa yöneldi Uğur. Koyunlar şöyle bir mırıldandılar ve kendi hâllerine döndüler. Haydut Uğur’u takip ederek, ırmağa kadar geldi, akıp giden suya baktı. Birkaç kez havlayıp, sustu. Su, arada bir aydınlanıyor, gündüz vaktine nispetle daha büyüyen dalgalarında yürüyüp gidiyordu. Uğur olabildiğince eğilip, kocaman birkaç avuç alarak, yüzünü, boynunu çarpa çarpa yıkadı. Başından kayıp ırmağa düşen şapkasını uzaklaşmadan yakalamaya çalıştı.”

Erdem bir an durakladı. Yazdıklarına göz gezdirdi. Sonra ayağa kalkıp odanın içinde bir şey arıyormuş gibi, elleri cebinde dolaştı. Çocukluk ve ilk gençlik yıllarının geçtiği mahalle, çelik çomak, kovboyculuk oynadıkları sokaklar, komşuları, arkadaşları gözlerinin önünden bir bir geçti. Yazları sıcağın bunaldıklarında, Uğur’un o eğilip yüzünü yıkadığı Zamantı Nehri’ne yüzmeye giderlerdi. Ne kadar çok eğlenirlerdi. Yoruluncaya kadar yüzer, sonra yürüyerek güle oynaya kasabaya dönerlerdi.

Uğur’u geçirdi aklından. Yoksul bir ailenin beş çocuğundan biriydi. On dokuz yirmi yaşlarında, uzun boyu, incecik bedeni, kumral saçları ve du-

daklarının üstünde iyice koyulaşan bıyıklarıyla bir resim gibi durdu karşısında. Masanın üstündeki bir bardak suyu bir hamlede içti. Kaldığı yerden devam etmek istediye de, bir tutukluk hissetti. İşte tam o anda, kapı bir kere daha çalındı. Bu kez gelen, Uğur'du.

İçeriye adımını atar atmaz: “Kaldığın yerden sonrasını, başıma neler geldiğini anlatayım” diyerek, masanın yanındaki koltuğa gözleriyle müsade ister gibi bakarak yavaşça oturdu. Şaşkın ve meraklı bakışlarla: “Hadi anlat...hadi...” diye sabırsız bir karşılık verdi Erdem. Uğur, ikram edilen çaydan bir yudum aldıktan sonra, anlatmaya başladı: “Eğilip yüzümü yıkamak isterken şapkam suya düştü. Zamantı Irmağını bilirsin, akşamla beraber biraz daha coşar, hızlanır. Şapkamı alıp götürmesin diye aceleyle hamle yapıp uzanınca ayağım kaydı ırmağa yuvarlandım...” Erdem irkilerek yerinden doğruldu: “Yüzme biliyordun değil mi? “Uğur, oturduğu koltukta omuzlarının içine gömdüğü başını yana doğru mâsumca eğerek: “I-ih.., bilmiyorum” diye cevap verdi. “Bilseydim eğer, babamı, annemi, Elif’i, Haydut’u, onca koyun kuzumu böyle gözleri arkada bırakır mıydım?”

Erdem tamamen sersemleşti: “Ee..demek oluyor ki sen...” diye bir cümle kurmaya çalıştıysa da sözünü tamamlayamadı. Endişe içinde Uğur’a baktı fakat Uğur’un yerinde cılız bir boşluk oturuyordu. Erdem şaşkınlık içinde yerinden fırlayıp evin bütün odalarında, mutfakta, banyoda, zihninin koridorlarında Uğur’u aradı, bulamadı. Belki gizlenmiştir diye, kapının arkasına da göz attı ve hayretle bakakaldı: Vestiyerde ıslak bir şapka asılıydı.